

Răscoala lui Absalom (continuare)

- 17:1-17:29 -

Capitolul 17 ne prezintă niște scene care parcă sunt luate dintr-un film de acțiune cu tema spionajului și cu neașteptate răsturnări de situație. De aceea, ne întrebăm pe bună dreptate: ce vrea Dumnezeu să ne învețe prin acest capitol? Mai întâi ne înspăimântăm din nou de inteligența diabolică a lui Ahitofel. Ahitofel era cel care se declară prietenul lui David și care era sfetnicul de încredere al lui David. Și acum propune un plan diabolic și foarte inteligent care are în vedere nimicirea lui David. Suntem atenționați din nou cât de bine poate simula un om o prietenie și că cei de lângă noi pot ascunde multă răutate în inima lor. Acest adevăr ne poate face să ne pierdem încrederea în toți de lângă noi, și să ne întrebăm mereu: oare cel ce mi se declară prieten nu este, de fapt, un Ahitofel? Dar aceasta, nu este o perspectivă biblică asupra prieteniei. Avem multe exemple în care oamenii lui Dumnezeu au avut încredere în cei de lângă ei. Ne aducem aminte doar de prietenia dintre David și Ionatan. Există prieteni adevărați și putem avea încredere în ei. Dar trebuie mereu să avem mintea trează și să-l lăsăm pe Dumnezeu să ne formeze un adevărat discernământ în sfera relațiilor, pentru a nu fi prea creduli și pentru a deosebi între un prieten adevărat și între cineva cu două fețe. Ba mai mult, mereu trebuie să ne aducem aminte de avertismentul din Ieremia: „*Blestemat este oricine se încrede în om!*”. Cei care înlocuiesc încrederea în Domnul cu încrederea în om, sau pun mai presus încrederea în oameni decât încrederea în Domnul vor cădea sub blestem. Încrederea în Domnul este totală. Încrederea într-un om nu poate fi niciodată totală: trebuie să ne aducem aminte mereu, că cel de lângă noi este un om, și fiind un om este vulnerabil, și oricând poate cădea în capcana celui rău. Sunt situații în care nu ne putem da seama de la început de intențiile ascunse din inima celor de lângă noi. Nu-i nimic, noi acordăm o încredere moderată celor de lângă noi până la proba contrarie. Pornim de la prezumția de nevinovăție și de la ipoteza bunei credințe până la proba contrarie. Elise l-a ținut pe Ghehazi lângă el până când Domnul a dat la iveală gândurile ascunse ale inimii lui. Nu trebuie să ne temem. Domnul v-a îngădui contexte prin care vor fi date în vileag gândurile ascunse ale inimii. Aceste contexte, deși dificile, ne vor descoperi cine ne este prieten cu adevărat și cine nu, cine îl iubește pe Domnul cu toată inima, și cine are inima împărțită. Această perspectivă echilibrată ne ajută să evităm atât extrema suspiciunii permanente, cât și extrema naivității. A nu-ți deschide inima față de celălalt și a nu avea încredere în nimeni, pe motiv că oricine se poate transforma într-un trădător, este o extremă nescripturală și periculoasă. A avea inima prea deschisă și a avea prea mare încredere în toți cei de lângă tine, pornind de la extrema că toți oamenii sunt buni și bine intenționați, este iarăși o extremă periculoasă. Domnul ne cheamă către echilibru în sfera relațiilor. Și trebuie să știm că orice relație implică un risc. A-ți deschide inima și a oferi credit cuiva, implică riscul unei dureri și dezamăgiri, în cazul în care cel de lângă tine te va trăda într-un fel sau altul. Domnul ne

îndeamnă să ne asumăm acest risc, dar și să-l diminuăm punând mai presus de încrederea în om, încrederea în Domnul.

Cap. 17 ne vorbește nu doar despre o mare trădare, dar și despre o mare prietenie. În pasaj nu apare doar Ahitofel, dar și Hușai. Dacă ar fi fost prezent doar Ahitofel, atunci poate ne-am fi cutremurat și ne-am fi întors cu suspiciune către toți prietenii de lângă noi. Dar este prezent și Hușai. Prezența sa în pasaj ne arată că pot fi și prietini adevărați și că merită să ne încredem în cei de lângă noi. Dacă David nu ar fi avut încredere în Hușai, atunci nu i-ar fi cerut să rămână la Ierusalim și nu ar fi mai avut cine să nimicească sfaturile diabolice ale lui Ahitofel. Trădat de Ahitofel și propriul fiu, David nu a căzut în extrema de a generaliza și de a-și pierde încrederea în toți de lângă ei. Sunt mulți oameni care cad în capcana generalizării, și pornind de la o mare dezamăgire într-o relație, își închid inima față de toți cei din jurul lor. Ei petrec timp cu alții, par a fi alături de ei, para fi buni prieteni, și oameni deschiși și sociabili, dar de fapt ei sunt străini și suspicioși, cu inima ferecată de zeci de lacăte. Sunt izolați chiar trăind în mijlocul comunității. Dacă nu-ți deschizi inima față de ceilalți și dacă nu le oferi încredere, nu poți avea acces la o părtășie profundă, nu poți dezvolta relații autentice, și ești în pericolul izolării. Iar cine este singur, este o ușoară pradă atacurilor celui rău.

Acum înțelegem mai bine modul în care este construit capitolul 17. Pe de o parte îi avem pe Ahitofel, Absalom și bătrânii lui Israel, care l-au trădat pe David. Dar pe de altă parte, îi avem pe Hușai, pe preoții Ţadoc și Abiatar, pe fiii lor, pe slujnică, pe curajoasa femeie din Bahurim. Aceștia sunt oameni care, de fapt, și-au riscat viața de dragul lui David. Iată că David nu era înconjurat doar de trădători, ci și de prieteni adevărați, gata să își dea viața pentru el. A accepta să fii spion presupune un mare risc. Toți acești oameni s-ar fi putut retrage și și-ar fi putut vedea de treaba lor. Dar ei au ieșit din sfera lor de confort și de dragul lui David și-au asumat un mare risc. Ei erau credincioși Unsului Domnului, și credințioșii lor față de David reflecta de fapt, credințioșia lor față de Domnul. Am putea din nou începe discuția despre moralitatea rostirii unui neadevăr de dragul salvării vieții cuiva. Textul pare să nu-i condamne pe prietenii lui David pentru modul în care și-au înșelat vrăjmașii. Acest pasaj este un nou argument care poate susține teoria conform căreia, în relație directă cu vrăjmașul, în context de război, în regulile jocului este inclusă și posibilitatea înșelării vrăjmașului. Astfel, nu se pune problema cum să nu mințim, ci cum să ne înșelăm vrăjmașul mai bine. Dacă acest lucru ar fi adevărat în vechiul testament, rămâne doar să vedem în ce măsura poate fi aplicat și în contextului Noului Legământ.

Chiar ultimul pasaj din capitolul 17 se încheie cu un contrast între Amasa, verișorul lui David care trece de partea lui Absalom, și Șobi, Machir și Barzilai care sunt de partea lui David și îi dau hrană pentru drum. Rebeliunea lui Absalom a făcut ca Israel să se împartă în două. Astfel, a strălucit fidelitatea unor slujitori și a fost dată în vileag fățărnicia altora. Durerea trădării este mângâiată totuși de credințioșia și bunătatea unora ca și Barzilai, Galaaditul.

Cuvântul „Domnul” apare o singură dată în cap. 17: *„Dar Domnul hotărâse să nimicească bunul sfat al lui Ahitofel ca să aducă nenorocirea peste Absalom.”* În spatele

intrigilor și discuțiilor de la casa regală, este Domnul, suveran peste istoria care hotărăște destinul fiecărui împărat. *„Inima Împăratului este ca un râu de ape înaintea Domnului, pe care îl îndreaptă oriunde vrea.”* Acest verset semnaleză implicarea directă al lui Dumnezeu. Înțelegem că Domnul nu a dorit ca Absalom să rămână multă vreme pe tron. Cu toate acestea, a îngăduit răscoala acestuia. Domnul nu a dorit îndepărtarea definitivă a lui David de la tron, dar a îngăduit detronarea sa. Înțelegem că Domnul are un plan precis cu David. El este credincios să împlinească pedeapsa vestită asupra lui David, dar nu face lucrul acesta cu scopul de a-l nimici, ci cu scopul de a-l disciplina și de a aduce o mare curățire la curtea împăratului. O împărăție nu poate fi puternică, atât vreme cât cei apropiați împăratului urzesc gânduri rele împotriva împăratului. Domnul avea în gând să îi îndepărteze pe toți aceia care nu erau devotați lui David. Versetul 14 aduce multă liniște în sufletul nostru. Iată că, chiar atunci când Domnul ne disciplinează din pricina păcatelor noastre, El ține toate lucrurile sub control. Pedeapsa nu este o avalanșă haotică care nu se știe ce va strivi în cale. Domnul nu ne lasă pradă celui rău și a durerii. El cântărește cu grijă pedeapsa și tot El decide îndepărtarea ei. El este asemenea unui tată bun și drept, care ne pedepsește pentru că ne iubeste. Aceste evenimente din viața lui David îmi aduc aminte de cuvintele din Evrei 12:

„Și ați uitat sfatul pe care vi-l dă ca unor fii: „Fiule, nu disprețui pedeapsa Domnului și nu-ți pierde inima când ești muștrat de El. Căci Domnul pedepsește pe cine-l iubeste, și bate cu nuiava pe orice fiu pe care-l primește.” Suferiți pedeapsa: Dumnezeu Se poartă cu voi ca și cu niște fii. Căci care este fiul pe care nu-l pedepsește tatăl? Dar dacă sunteți scutiți de pedeapsă, de care toți au parte, sunteți niște feciori din curvie, iar nu fii. Și apoi, dacă părinții noștri trupești ne-au pedepsit și tot le-am dat cinstea cuvenită, nu trebuie oare cu atât mai mult să ne supunem tatălui duhurilor și să trăim? Căci ei într-adevăr n pedepseau pentru puține zile, cum credeau ei de cuviință, dar Dumnezeu ne pedepsește pentru binele nostru ca să ne facă părtași sfințeniei Lui. Este adevărat că orice pedeapsă, deocamdată pare o pricină de întristare, și nu de bucurie; dar mai pe urmă aduce roada dătătoare de pace a nerpăhănirii.”

Domnul a cântărit cu grijă pedeapsa asupra lui David, și astfel s-a implicat și a nimicit sfaturile lui Ahitofel. Ahitofel a plecat acasă, și-a pus casa în rânduială și s-a spânzurat. Ahitofel părea un om foarte puternic, dar de fapt era foarte slab. Mândria și orgoliul său i-au adus pieirea. El nu a suportat să fie pe locul doi, nu a acceptat înfrângerea cum se spune. Nu a cunoscut smerenia și a refuzat cale umilinței. A preferat mai bine să moară, decât să recunoască că altul a fost mai inteligent ca el și că a primit mai multă cinste. Cum spuneam, Ahitofel, părea un om puternic, deoarece mergea din succes în succes. Dar tăria unui om se vede atunci când pierde, atunci când succesul dispare din viața lui. Ahitofel, s-a dovedit foarte slab. Un om care decide să se sinucidă este un slab care refuză să accepte durerile și încercările vieții. Să îți pui capăt vieții primite în dar de la Domnul este o mare ofensă adusă cerului. Ahitofel a murit strivit de povara păcatelor sale.

Analizând capitolele 15-17 descoperim:

- Credințioșia lui Dumnezeu în a împlini pedeapsa asupra lui David.
- Grija cu care Domnul cântărește pedeapsa asupra lui David.
- Scopul pedepsei nu este nimicirea lui David ci vindecarea sa.
- Prin pedeapsă David se trezește din somnolența adusă de păcatul din viața lui.
- Prin pedeapsă, Domnul aduce la iveală gândurile ascunse ale slujitorilor lui David și se realizează o mare curățire la curtea împăratului.
- Dumnezeu ne cheamă la echilibru în relație, evitând atât încrederea oarbă, cât și suspiciunea paranoică. Există dușmani, dar există și prieteni adevărați.